

Sygn. akt V.2 Ka 246/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Sławomir Klekocki

SSO Olga Nocoń (spr.)

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r.

sprawy:

K. K. (1) /K./

syna L. i E.

ur. (...) w J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 § 1 kk, art. 284 § 2 kk, art. 288 § 1 kk, art. 190 § 1 kk, art. 178 a § 1 kk, art. 197 § 2 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 242 § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 13 lutego 2014r. sygn. akt II K 2605/10

I. uchyla zaskarżony wyrok w punktach 2 i 3 i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Jastrzębiu Zdroju do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla zawarte w punkcie 8 rozstrzygnięcie o karze łącznej,

- na zasadzie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1, 4, 5, 6, 7 wyroku i orzeka wobec niego karę łączną 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w czerwcu 2010 roku w J. przywłaszczył sobie telewizor plazmowy 42” marki P. o wartości 2000,00 złotych, kino domowe nieustalonej marki o wartości 1800,00 złotych, DVD nieustalonej marki o wartości 250 złotych, na łączną wartość 4050,00 złotych na szkodę K. K. (3), tj. o czyn z art.284§1 k.k.;

II. w czerwcu 2010 roku w J. przywłaszczył sobie przewłaszczone na zabezpieczenie na mocy umowy kredytowej nr (...) notebook F. nr fabr. O wartości 2700,00 złotych na szkodę (...) Bank (...) S.A. z/s we W., tj. o czyn z art.284§2 k.k.;

III. w dniu 10 lipca 2010 roku w J. poprzez poprzecinanie ostrym narzędziem zniszczył dwie pary spodni damskich, nadto wyłamał elementy konstrukcyjne łóżka, powodując jego uszkodzenie, a także rozkręcił obudowę DVD czyniąc to urządzenie niezdatnym do użytku, czym spowodował straty na łączną kwotę 1239,00 złotych na szkodę K. K. (3), tj. o czyn z art.288§1 k.k.;

IV. w dniu 22 lipca 2010 roku w J. kierował pod adresem swojej żony K. K. (3) groźbę karalną pozbawienia życia, przy czym wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. o czyn z art.190§1 k.k.;

V. w dniu 11 sierpnia 2010 roku w J. znajdując się w stanie nietrzeźwości zachodzącym przy zawartości 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym motorower marki R. o nr rej. (...), tj. o czyn z art.178a§1 k.k.;

VI. w dniu 2 września 2010 roku w J. przemocą polegającą na szarpaniu za odzież, zdzieraniu z ciała i chwycenie rękoma za pierś, doprowadził K. K. (3) do poddania się innej czynności seksualnej, a następnie uderzył wymienioną pięścią w twarz, w wyniku czego pokrzywdzona doznała stłuczenia lewej połowy twarzy, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art.197§2 k.k. w zw. z art.157§2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.;

VII. w dniu 16 października 2010 roku w J. poprzez kopanie nogami zniszczył drzwi wejściowe mieszkania oznaczonego nr (...) przy ul. (...) o wartości 1000,00 złotych na szkodę K. K. (3), tj. o czyn z art.288§1 k.k.;

VIII. w dniu 21 października 2010 roku w J. będąc pozbawionym wolności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 21 października 2010 roku o tymczasowym aresztowaniu w postępowaniu przygotowawczym II Kp 848/10, w trakcie konwoju z budynku Sądu Rejonowego do budynku Komendy Miejskiej Policji w J., przemocą fizyczną polegającą na odepchnięciu barkiem i zamarkowaniu uderzenia w głowę konwojującego go funkcjonariusza policji mł. asp. D. P. uwolnił się spod dozoru konwojujących go funkcjonariuszy policji, tj. o czyn z art.242§1 i 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2014 r., wydanym w sprawie II K 2605/10, Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uznał oskarżonego K. K. (1) za winnego tego, że w okresie od maja 2010 r. do czerwca 2010 r. w J. przywłaszczył sobie telewizor plazmowy 42” marki P. o wartości 2.000,00 złotych, kino domowe nieustalonej marki o wartości 1800,00 złotych, DVD nieustalonej marki o wartości 250 złotych, na łączną wartość 4050,00 złotych na szkodę K. K. (3), tj. czynu wyczerpującego znamiona występku z art.284§1 k.k. i za to na mocy art.284§1 k.k. skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 1 wyroku).

Tym samym wyrokiem Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od maja 2010 r. do czerwca 2010 r. w J. przywłaszczył sobie powierzony mu notebook F. nr fabr. 7250 o wartości 2700,00 złotych na zasadzie przewłaszczenia na zabezpieczenie na mocy kredytu nr (...) na szkodę (...) Bank (...) S.A. z/s we W., tj. czynu wyczerpującego znamiona występku z art.284§2 k.k. i za to na mocy art.284§2 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 2 wyroku).

Sąd uznał także oskarżonego za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt III i VII części wstępnej wyroku, z których każdy wyczerpuje znamiona z art.288§1 k.k., przyjmując, iż działał ciągiem przestępstw z art.91§1 k.k. w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu i za to na mocy art.288§1 k.k. przy zast. art.91§1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 3 wyroku).

Nadto Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona z art.190§1 k.k. i za to na mocy art.190§1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 4 wyroku).

Sąd uznał oskarżonego K. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona z art.178a§1 k.k. i za to na mocy art.178a§1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 5 wyroku).

Sąd uznał także oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona z art.197§2 k.k. i art.157§2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. i za to na mocy art.197§2 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 6 wyroku).

Wreszcie, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VIII części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona z art.242§1 i 4 k.k. i za to na mocy art.242§4 k.k. skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 7 wyroku).

Na zasadzie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego K. K. (1) kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na zasadzie art.42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Na podstawie art.63§1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 października 2010 r. do dnia 20 stycznia 2011 r.

Na podstawie art.624§1 k.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w całości przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok co do winy i kary w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1,2,3,4 i 6 sentencji zaskarżonego wyroku oraz co do kary w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 5 i 7 sentencji zaskarżonego wyroku. Na podstawie art.438 pkt 2,3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.4, art.7, art.410 i art.424 k.p.k. wynikającą z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego na dowodach obciążających oskarżonego, a z pominięciem dowodów świadczących na jego korzyść, dowolnej ocenie dowodów i nienależytego uzasadnienia wyroku w tym zakresie,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał istotny wpływ na jego treść, a wynikający z przyjęcia, że oskarżony popełnił czyny przypisane mu w pkt 1,2,3,4 i 6 sentencji zaskarżonego wyroku, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że:

- ruchomości opisane w pkt I aktu oskarżenia stanowiły przedmiot majątku dorobkowego stron, a zatem nie mógł popełnić tego czynu na szkodę K. K. (3), która nie była wyłącznym właścicielem tychże ruchomości i nie stanowiły one ruchomości cudzych w rozumieniu przepisu art.284§1 k.k.,
- stanowiący przedmiot czynu z pkt II aktu oskarżenia laptop nie przedstawiał żadnej wartości, skoro był uszkodzony, a obciążające go zobowiązanie kredytowe stanowiła jedynie kwota kapitału w wysokości 268,64 zł,

- oskarżony nie zniszczył ruchomości opisanych w pkt III aktu oskarżenia należących do pokrzywdzonej, zaś ich wycena jest dowolna i nie powinna przekraczać kwoty 400 zł, jako że były to rzeczy używane,
- oskarżony nie groził pokrzywdzonej, jako że jedyną podstawę co do tego zarzutu stanowi ustalenie, iż groźba przekazana została za pośrednictwem jego numeru telefonu,
- oskarżony nie popełnił czynu opisanego w pkt VI aktu oskarżenia, a jedyną podstawę ustaleń w tym zakresie stanowią zeznania pokrzywdzonej,
- działanie oskarżonego polegające na wyważeniu drzwi do własnego mieszkania nie było działaniem w celu uszkodzenia mienia i nie dotyczyło mienia stanowiącego wyłączną własność pokrzywdzonej, a zatem nie było mieniem cudzym w rozumieniu przepisu art.288 k.k.;

3. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej za czyny przypisane oskarżonemu w pkt 5 i 7 sentencji wyroku w wymiarze 6 i 5 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania, podczas gdy okoliczności czynu, sytuacja życiowa oskarżonego przemawiały za zastosowaniem warunkowego zawieszenia wykonania tych kar przy ewentualnym wymierzeniu kary łącznej w wymiarze nie wyższym niż 6 miesięcy pozbawienia wolności bądź za orzeczeniem kary grzywny co do czynu z art.178a§1 k.k., a co do czynu z art.242§1 i 4 k.k. również kary grzywny przy zastosowaniu art.58§3 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1,2,3,4 i 6 jego sentencji poprzez uniewinnienie oskarżonego od „zarzutu popełnienia przypisanych mu czynów”, ewentualnie przy przyjęciu, że wartość przedmiotu czynów przypisanych mu w pkt 1,2 i 3 sentencji wyroku nie przekraczała kwoty 420,00 zł – uchylenie wyroku w tej części i umorzenie postępowania na podstawie art.5§1 pkt 4 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w zw. z art.45§1 kodeksu wykroczeń, a ponadto o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 5 i 7 sentencji oraz w pkt 8 co do kary łącznej poprzez wymierzenie „za czyny tam oskarżonemu przypisane” kary grzywny bądź wymierzenie kary pozbawienia wolności w najniższym wymiarze ustawowego zagrożenia i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się skuteczna jedynie w niewielkiej części, a następstwem jej rozpoznania stała się konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w punktach 2 i 3 oraz przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ustalenia faktyczne przedstawione w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie odpowiadają opisowi czynu, który został przypisany oskarżonemu w pkt 2, ani znamionom występku sprzeniewierzenia. W tym zakresie Sąd I instancji – określając działanie K. K. (1), podjęte w stosunku do przedmiotu zarzucanego przestępstwa – wskazał jedynie, że „oskarżony zabrał również z mieszkania stron laptop – notebook F.” (s.1 uzasadnienia). Wyniesienie z dotychczas zajmowanego mieszkania sprzętu, stanowiącego zabezpieczenie kredytu udzielonego przez (...) Bank (...) S.A., nie mogło tymczasem stanowić przejawu przywłaszczenia rzeczy powierzonej przez bank, a opisanie wspomnianego zachowania w taki sposób, jakby zostało dokonane na szkodę małżonki oskarżonego, było błędne. Podkreślenia wymaga, że „do znamion przestępstwa z art.284§2 k.k. nie należy zabór rzeczy ruchomej, lecz włączenie do majątku sprawcy legalnie posiadanej cudzej rzeczy, powierzonej przez jej właściciela lub posiadacza. W tej sytuacji warunkiem skazania oskarżonego jest wskazanie sposobu zrealizowania tego znamienia przez oskarżonego, w oparciu o przeprowadzone dowody” (wyrok SN z 2 września 2004 r., II KK 344/03, Prok. i Pr.-wkł. 2005/5/5). Samo wyniesienie laptopa w inne miejsce nie oznacza zaimplementowania woli postąpienia z nim jak z własnym. Przywłaszczeniem jest wszak dopiero bezprawne, dokonane z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą albo prawem majątkowym znajdującymi się w posiadaniu sprawcy, przez włączenie jej do swojego majątku i powiększenie w ten sposób swego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób uprawnień właścicielskich w stosunku do rzeczy, bądź też ich przeznaczenie na cel inny niż przekazanie

właścicielowi. Rozporządzenie cudzą rzeczą jak własną może polegać w szczególności np. na wyzbyciu się jej lub zniszczeniu, jednak takich działań w ustaleniach faktycznych co do czynu z pkt 2 wyroku Sąd meriti nie przytoczył, mimo iż wyjaśnienia oskarżonego i zeznania pokrzywdzonej mogły stwarzać ku temu podstawy. Ponadto, zastrzeżenia budzą podstawy określenia wartości przywłaszczonego laptopa. Kwota 2 700 zł była ceną nowego laptopa w dniu zawarcia z (...) Bank (...) umowy o kredyt na zakup towarów (24 listopada 2008 r. – k.5). Trudno bronić poglądu, że identyczną wartość laptop ten przedstawiał po półtorarocznym użytkowaniu, zwłaszcza w sytuacji, gdy na rynku obserwuje się w ostatnich latach raczej relatywny spadek cen sprzętu komputerowego. Należy od razu zastrzec, że nie jest zasadne przekonanie obrońcy, iż wartość laptopa w momencie sprzeniewierzenia wyznacza rzekomo suma pozostałego do spłaty kapitału kredytu i że w związku z tym czyn oskarżonego może być oceniany jedynie w kategoriach wykroczenia (art.119§1 k.w.). Brak jakichkolwiek starań Sądu I instancji o zweryfikowanie, czy choćby uprawdopodobnienie wartości przedmiotu zarzucanego czynu powoduje jednak, że Sąd odwoławczy nie jest władny odeprzeć zarzutu stawianego przez skarżącego co do dowolnej oceny dowodów w tym względzie.

Analogiczna sytuacja dotyczy zakwestionowania przez obrońcę ustaleń co do wartości rzeczy, będących przedmiotem czynu zarzucanego w pkt III aktu oskarżenia, choć same wątpliwości skarżącego co do możliwości wyczerpania znamion występku z art.288§1 k.k. w odniesieniu do rzeczy wspólnej są bezzasadne (m.in. wyrok SA w Katowicach z 16 czerwca 2005 r., II AKa 179/05, KZS 2006/2/59), a twierdzenia, że wysokość wyrządzonej szkody „nie powinna przekraczać kwoty 400,00 zł, jako że były to rzeczy używane” (s.2 apelacji) są gołosłowne. Rzeczą natomiast w tym, że Sąd Rejonowy – przypisując oskarżonemu m.in. uszkodzenie łóżka oraz uczynienie DVD niezdatnym do użytku – w uzasadnieniu wyroku

powołał się nie na wysokość szkody, lecz wartość rzeczy, na które było skierowane zachowanie K. K. (1) (s.2). To od wysokości wyrządzonej szkody, a nie wartości uszkodzonej rzeczy zależy, tymczasem, czy czyn polegający na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu cudzej rzeczy niezdatną do użytku, jest wykroczeniem z art.124§1 k.w., czy przestępstwem z art.288§1 k.k. (zob. wyrok SN z 22 października 1998 r., III KKN 146/97, Prok. i Pr. – wkł. 1999/2/16). Nieprawidłowe jest również naprzemienne używanie przez Sąd meriti zwrotów „zniszczenie” i „uszkodzenie” w celu określenia skutków wyłamania listwy wspierającej materac w łóżku. W komentarzach do przepisu art.288§1 k.k. podkreśla się, że przez zniszczenie należy rozumieć unicestwienie (np. spalenie, rozbicie, podarcie) rzeczy, bez możliwości przywrócenia do stanu poprzedniego. Opis zdarzenia z 10 lipca 2010 r., zawarty w pisemnym uzasadnieniu wyroku, przeczy, by do zniszczenia łóżka w tym znaczeniu doszło. W toku przewodu sądowego nie wypytywano pokrzywdzonej, o podstawy, na jakich w postępowaniu przygotowawczym wyceniła wartość strat (k.17), choćby przez odniesienie ich do cen, za które przedmioty zostały zakupione, uszkodzenie na pewno nie mogło bowiem przewyższać wartości całej rzeczy. Nie próbowano ustalić, ile kosztowałyby usunięcie uszkodzeń i czy pokrzywdzona wyrzuciła łóżko i DVD jako bezwartościowe, czy też wyzbyła się ich, otrzymując w zamian jakąś kwotę, względnie czy zakupiła w ich miejsce inne, porównywalne pod względem jakości i parametrów przedmioty. Nie wynika z zebranych dowodów rok produkcji, ani typ odtwarzacza DVD, niemożliwym jest w rezultacie nawet wsparcie skarżonych ustaleń poprzez odwołanie się do faktów powszechnie znanych bądź kryterium doświadczenia życiowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie kasatoryjne co do pkt 2 i 3 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jastrzębiu Zdroju. W toku ponownego rozpoznania sprawy, Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym dla oceny zasadności zarzutów z pkt II, III, VII aktu oskarżenia, a następnie podda przeprowadzone dowody rzetelnej analizie. Winien w szczególności ustalić, jakie zachowanie oskarżonego stanowiło o przywłaszczeniu powierzonego laptopa na szkodę banku, a także – uprzedzając zarzuty obrony - jaką wartość rzecz ta w tym czasie przedstawiała. Celowe będzie ustalenie i odwołanie się do cen rynkowych analogicznego sprzętu, aktualnych na datę zdarzenia, a w ostateczności - powołanie biegłego do spraw wyceny ruchomości, o ile wydanie opinii będzie możliwe bez oględzin rzeczy. Podobnie, określenia wymagać będzie – zgodnie z uwagami naprowadzonymi powyżej – wysokość szkody wyrządzonej występkiem z art.288§1 k.k., w pierwszej kolejności przez dokładne przesłuchanie pokrzywdzonej na okoliczność rodzaju i rozmiaru uszkodzeń oraz podstaw, na jakich oparła swoje wcześniejsze zeznania co do rozmiarów poniesionego uszczerbku. Z uwagi na kierunek zaskarżenia wyroku, przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I

instancji winien mieć na uwadze zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego (art.443 k.p.k.). W przypadku ponownego wydania rozstrzygnięcia skazującego, tzw. pośredni zakaz reformationis in peius obowiązywał będzie również w późniejszym, ewentualnym postępowaniu o wydanie wyroku łącznego (por. postanowienie SN z 19 stycznia 2011 r., II KK 200/10, Prok. i Pr. – wkł. 2011/7-8/17).

Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do podważenia zasadności rozstrzygnięcia skazującego w odniesieniu do czynów, o których mowa w punktach 1, 4, 5, 6, 7 zaskarżonego wyroku. Apelacja obrońcy w zakresie, w jakim kwestionowała trafność przypisania oskarżonemu występów z art.284§1 k.k., z art.190§1 k.k. i z art.197§2 k.k. w zw. z art.157§2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. oraz zarzucała rażąco niewspółmierność kar wymierzonych za czyny z art.178a§1 k.k. i z art.242§4 w zw. z §1 k.k. jawi się jako zupełnie bezzasadna.

Wbrew stanowisku skarżącego, kontrola odwoławcza nie wykazała, aby Sąd Rejonowy – uznając oskarżonego za winnego popełnienia przestępstw, wskazanych w pkt 1, 4 i 6 zaskarżonego wyroku – miał dopuścić się obrazy przepisów postępowania, wymienionych w apelacji i w konsekwencji błędnie ustalić stan faktyczny sprawy. Samo tylko przeciwstawianie ustaleniom Sądu I instancji odmiennych ustaleń, odwołujących się do wyjaśnień oskarżonego, ma charakter czysto polemiczny i jest dalece niewystarczające do podważenia trafności skazania. Należy podkreślić, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi I instancji uchybienie przy ocenie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych okoliczności (tak m.in. wyrok SA w Lublinie z 27 kwietnia 2006 r., II AKa 80/06, Prok. i Pr. – wkł. (...)). Dokonując ustaleń faktycznych co do występów, przypisanych oskarżonemu w pkt 1, 4 i 6 (podobnie, zresztą, jak w pkt 5 i 7) zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy poddał wyczerpującej analizie wszystkie przeprowadzone i ujawnione dowody, zaś ocena tych dowodów nie przekracza granic określonych regułą z art.7 k.p.k., ani nie uchybia zasadzie obiektywizmu wyrażonej w art.4 k.p.k. Teza apelującego, jakoby uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełniało wymogów art.424 k.p.k. nie ma żadnego pokrycia w rzeczywistości, a sam obrońca nie był w stanie jej uargumentować. Sąd meriti wskazał, na jakich dowodach się oparł, a którym odmówił wiary i swoje stanowisko przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach wyroku. Nie można uznać, by w tym zakresie pozostawił poza sferą rozważań niektóre istotne fakty, a z innych nie wyciągnął oczywistych wniosków. Tym samym nie sposób mówić też o dowolnej, jednostronnej czy niepełnej ocenie materiału dowodowego.

Myli się obrońca oskarżonego, wywodząc, że skoro ruchomości opisane w pkt I aktu oskarżenia należały do majątku dorobkowego stron, to nie stanowiły rzeczy cudzych i oskarżony nie mógł dopuścić się przywłaszczenia na szkodę małżonki. Istotne jest nie to, że pokrzywdzona nie była wyłącznym właścicielem tych przedmiotów, lecz to, że oskarżony samowolnie rozporządził nimi jakby był wyłącznym właścicielem, powiększając swój majątek kosztem żony („sprzęt zbyłem pierwszej lepszej osobie nazwisk nie pamiętam, jest on nie do odzyskania” – k.33). Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie przyjmuje się, że rzecz wspólna może być przedmiotem występków przywłaszczenia z art.284§1 k.k. (tak m.in. wyrok SA w Krakowie z 14 sierpnia 2002 r., II AKa 1295/02, KZS 2002/9/13; wyrok SN z 14 listopada 1972 r., V KRN 421/72, OSNKW 1973/5/61; wyrok SN z 6 sierpnia 2003 r., IV KKN 247/00, Lex nr 81197; wyrok SN z 18 października 2000 r., III KKN 200/98, Lex nr 51079; A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art.278-363 kodeksu karnego, Wydawnictwo Zakamycze 1999) i Sąd odwoławczy ten pogląd całkowicie podziela. W odniesieniu do omawianego czynu nie nasuwa również zastrzeżeń ustalenie wartości przywłaszczonych rzeczy. Doświadczenie życiowe wskazuje, iż kwoty wymienione w zeznaniach pokrzywdzonej nie odbiegają od przeciętnych cen podobnego sprzętu, a nadto prawidłowość tych ustaleń pośrednio potwierdziły wyjaśnienia samego oskarżonego. K. K. (1) przyznał, że telewizor, DVD i kino domowe zostały zakupione pod koniec 2009 r., a zatem zaledwie kilka miesięcy przed datą popełnienia czynu przypisanego w pkt 1 wyroku. Biorąc pod uwagę udokumentowaną w sprawie cenę zakupu innego, mniejszego telewizora należącego do wspólnego majątku małżonków (k.4), wartość telewizora P. musiała być odpowiednio wyższa, przy czym nawet deklarowana przez oskarżonego łączna wartość wszystkich rzeczy (3 200 zł) czyni niezrozumiałym stanowisko obrońcy, który usiłuje upatrywać w omawianym zdarzeniu znamion wykroczenia (wnioski apelacyjne – s.3).

W nawiązaniu do zarzutów stawianych rozstrzygnięciu z pkt 4 wyroku, należy podnieść, iż nieporozumieniem jest zarzucanie przez skarżącego, że „żaden ze świadków (...) nie potwierdził w swoich zeznaniach, że widzieli, iż to oskarżony przesłał smsa zawierającego w swej treści groźbę” (s.5 apelacji). Trudno oczekiwać, by oskarżony pisał tego rodzaju wiadomość tekstową w obecności bliskich, znajomych czy sąsiadów pokrzywdzonej, a tym bardziej by informował ich o treści wysyłanego sms-a. W świetle protokołu oględzin telefonu pokrzywdzonej (k.28) nie ulega wątpliwości, że odczytany sms („To ci leć rozbiebie śmiecu”) został wysłany z numeru telefonu należącego do K. K. (1), a nieodparta logika wydarzeń nakazuje zdecydowanie wykluczyć, by groźbę wystosował ktoś inny, wchodząc w niewiadomych okolicznościach w posiadanie osobistego telefonu oskarżonego. Pamiętać przy tym należy o określonym tle zdarzenia - równoległych aktach agresji oskarżonego, naruszającego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej i domagającego się od żony zgody na przebywanie w ich mieszkaniu, a także o prośbie wystosowanej przez pokrzywdzoną do prokuratora na etapie postępowania przygotowawczego (kopia – k.12), w której K. K. (3) powołała się na wcześniejsze groźby pozbawienia życia, bezpośrednio artykułowane przez męża pod jej adresem.

Nie może odnieść zamierzonego przez skarżącego skutku kwestionowanie sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do czynu, przypisanego w pkt 6 wyroku. Sąd I instancji poczynił w tym zakresie całkowicie trafne ustalenia faktyczne, opierając się na wzajemnie korespondujących ze sobą dowodach: zeznaniach pokrzywdzonej i świadków W. R. i R. R., a także zaświadczeniu lekarskim stwierdzającym doznane przez pokrzywdzoną obrażenia ciała oraz opinii sądowno-lekarskiej. Zważywszy na miejsce, w którym doszło do przedmiotowego zdarzenia oraz charakter zachowania, naruszającego wolność seksualną pokrzywdzonej, trudno dziwić się, że nie ujawniono naocznych świadków przestępstwa na osobie K. K. (3). W tym kontekście kuriozalnie brzmi zarzut apelującego, iż „w szczególności członkowie rodziny pokrzywdzonej nigdy osobiście nie widzieli aby oskarżony w dniu 2 września 2010 r. zmuszał pokrzywdzoną do poddania się czynności opisanej w zarzucie, jak również tego aby tego dnia uderzył pokrzywdzoną” (s.6). Nie powtarzając w tym miejscu słusznych uwag, poczynionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, należy tylko przypomnieć, że W. R., która przybiegła do mieszkania małżonków K., zaalarmowana dobiegającymi stamtąd odgłosami i krzykiem pokrzywdzonej, zastała K. K. (3) leżącą z dzieckiem na podłodze obok drzwi łazienki, w których rozbita była szyba. Relacja, którą w tym momencie, niejako „na gorąco” zdała jej pokrzywdzona, w powiązaniu z okolicznościami stwierdzonymi w dokumentacji lekarskiej, nie pozostawia wątpliwości co do przebiegu wypadków bezpośrednio przed przybyciem świadka. Czyni to tym bardziej przekonującymi zeznania K. K. (3), która konsekwentnie wskazywała, iż oskarżony najpierw siłą próbował ją rozebrać i chwycił ręką za pierś, a następnie popchnął ją na drzwi łazienki i uderzył pięścią w twarz. W tym stanie rzeczy fakt, że świadek W. R. wiedzę o zajściu uzyskała od pokrzywdzonej, a R. R. z kolei – z relacji swojej żony, w najmniejszym stopniu nie osłabia wartości dowodowej ich zeznań, ani nie wpływa na prawidłowość skazania oskarżonego za zarzucany mu występki z art.197§2 k.k. w zw. z art.157§2 k.k. i art.11§2 k.k.

Chybiony był nadto zarzut rażącej surowości kar wymierzonych za przestępstwa, przypisane K. K. (1) w punktach 5 i 7 wyroku. Sama okoliczność, iż występki z art.178a§1 k.k. zagrożony jest alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności oraz że wysokość ustawowego zagrożenia karą za przestępstwo z art.242§4 k.k. umożliwia sięgnięcie po instytucję z art.58§3 k.k., nie może przecież uzasadniać wymierzenia oskarżonemu najłagodniejszego rodzaju kary. Pomijając kwestię możliwości uiszczenia grzywny przez oskarżonego, który jest pozbawiony wolności (por. art.58§2 k.k.), sprzeciwiały się temu zarówno stopień społecznej szkodliwości czynów i zawinienia sprawcy, ale i wzgląd na cele wymiaru kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. W świetle dyrektyw wymiaru kary, określonych w art.53 k.k., również pozostałe kary wymierzone oskarżonemu w części wyroku utrzymanej w mocy w postępowaniu odwoławczym, nie mogą w żadnym razie razić surowością, przeciwnie - wobec ustaleń Sądu I instancji co do karygodności czynów, popełnionych przez oskarżonego (s.13 i 13v uzasadnienia wyroku), orzeczone kary jawią się wręcz jako łagodne.

Konsekwencją uchylecia wyroku w części skazującej za czyn z art.284§2 k.k. (pkt 2) oraz za czyny z art.288§1 k.k., co do których Sąd I instancji zastosował konstrukcję ciągu przestępstw (pkt 3), była potrzeba wymierzenia przez Sąd odwoławczy nowej kary łącznej, obejmującej kary jednostkowe za przestępstwa z pkt 1, 4, 5, 6, 7 wyroku. Orzekając względem oskarżonego karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, tj. w wysokości nieznacznie

przewyższającej najwyższą z kar podlegających łączeniu, zważono na stosunkowo bliski związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami. Choć rozpatrywane czyny miały różną kwalifikację prawną i były wymierzone w różne dobra prawne, zostały popełnione na przestrzeni zaledwie kilku miesięcy 2010 r., w tej samej miejscowości, a trzy z nich były dokonane na szkodę tej samej osoby: K. K. (3). Sąd nie znalazł, natomiast, podstaw do zastosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej. K. K. (1) był już uprzednio karany m.in. za przestępstwa podobnego rodzaju co obecnie osądzone, co więcej – aktualnie przypisanych czynów dopuścił się w czasie, gdy prowadzone było przeciwko niemu postępowanie karne we wcześniejszej sprawie o znęcanie nad żoną. Świadczy to o niepoprawności oskarżonego, który jawnie lekceważy porządek prawny i możliwość poniesienia kary za swoje postępowanie, a z dotychczasowych skazań nie wyciąga prawidłowych wniosków.

Od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego oskarżonego zwolniono (art.624§1 k.p.k.), mając na względzie jego sytuację materialną, rozmiar ciężącego na oskarżonym obowiązku alimentacyjnego oraz okoliczność, że aktualnie przebywa on w zakładzie karnym w związku z wykonywaniem kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej w innej sprawie.